

derligger Bebreidelsen for utilstrækkelig Benyttelse af disse Midler til at faa Sandheden frem. Særlig ved Forhøret over den Sigtede gaar den gjældende Straffeprocess jo endog langt ud over den Grændse, som Civilprocesudkastet drager fra den tilsigtede Partsafhørelse i de borgerlige Retstrætter. Tilbage bliver da Hensynet til, at Mundtlighedsprincippet bringer Beviserne umiddelbart frem for den dømmende Ret. Dette Hensyn har utvivlsomt ogsaa sin særdeles store Betydning, og til at afstræffe denne er det aabenbart ikke nok, at Forhørsdommeren og den Sagen paakjærende Dommer i første Instants jævnlig efter den gjældende Straffeprocess er den samme Person, som altsaa vil have faaet det umiddelbare Indtryk af Bevisførelsen. Thi selv bortset fra de mange Tilfælde, hvor dette ikke slaar til, er den i første Instants trufne Afgjørelse af Bevispørgsmaalet dog undergivet de høiere Instantsers Prøvelse, og disse ville altid kun have skrevne Akter at dømme efter. Men negtes kan det ikke, at Trangen til en umiddelbar Bevisførelse er mindre stærk i alle de Tilfælde, hvor et Domsbehandlingens forudgaaende Forhør har ført til en Tilstaaelse, hvis Troværdighed der ingen Grund foreligger til at betvivle. Naar disse Tilfælde ere de overveiende hyppigste og maa forudsættes som de normale, ligger det ikke fjernt at spørge, om det ikke maatte være muligt ved særlige Regler at vinde Umiddelbarhedens Fordele for Undtagelsestilfældene, men iøvrigt blive staaende ved den gjældende Ret som brugbar for de regelmæssig forekommende Sager. Selt anderledes stiller Sagen sig, naar det forudsættes, at Forhøret over den Sigtede ikke i den nye Straffeprocess skal bevare sin nuværende Karakter som enhver Straffesags egentlige Kjerne, som det Hovedmiddel til Sandhedens Udforskning, hvilket det er Ret og Pligt at benytte til det Yderste, saalænge der i en foreliggende Mistanke er nogen Opfordring dertil, og saalænge Haabet om at opnaa Noget ved det, uden at overskride de Grændser, Lovgivningen sætter for Anvendelsesmaaden, ikke maa opgives, men at Forhøret derimod skal holdes indenfor den Grændse, som angives ved, at den Sigtede vel er Bevismiddel, som kan og skal benyttes, men kun for saa vidt det kan ske uden Tvang af nogen Art, direkte eller indirekte, og hvis Benyttelse derfor maa standse, naar han har afgivet udvortes fyldestgjørende Svar om ethvert Punkt, hvorom Dplysning af ham efter Sagens Beskaffenhed maa ønskes, eller endog uden dette, naar han vægrer sig ved at give yderligere Svar eller Dplysninger. At under denne Forudsætning selve Forhøret ikke vil kunne give Anledning til langvarige Forhalinge af Sagerne, er klart, og af den Grund vil atter Betydningen forhøies af den Fremstyndelse, der kan vindes ved Mundtligheden. Men dertil kommer en anden og væsentligere Betragtning. I det Forhør over den Sigtede, som den nugældende Straffeprocess kjender, har det inkvisitoriske Princip i denne sit mest fremtrædende Udtryk. Dpgiver man det, er dette Princip's Kraft brudt, og det bliver nødvendigt — da man ikke kan indskrænke sig til at rive ned uden at bygge op — at søge et andet Grundlag for Sagens Behandling og særlig for Bevisførelsen, der kan erstatte det Tabte. Det er denne Erstatning, som Anklageprincippet skal give, og allerede derfor maa den Tanke forkastes at søge Midler til at fremme Sagen ved at horkaste Bestanddele af den nuværende Proces, der vil have liden Betydning i en iøvrigt inkvisitorisk Proces, men ere uundværlige i en Anklageproces. Men Anklageprocessen kan kun give hin Erstatning i tilstrækkelig Grad, naar den understøttes af en gennemført Mundtlighed. Ikke en skriftlig, men en mundtlig Anklageproces maa blive krævet. Repræsentanterne for Anklagen og Forsvaret, hvem i Anklageprocessen den Opgave at fremstafte Materialet til Sandhedens Udfindelse i første Række paahviler, og som ikke regelmæssig kunne stole paa, at et forudgaaende Dommersforhør fremstaffer en Tilstaaelse, der sparer dem Arbejdet, kunne kun vente fuld Frugt af deres Bestræbelser, naar det Bevismateriale, der i Sagen staar til Raadighed, føres umiddelbart frem for den dømmende Ret og derved kommer til at virke med sin fulde Vægt, i sin hele Fuldstændighed og uden Farve af noget Mellemled paa dem, der skulle dømme. Paa den Eventualitet, at dette kan blive nødvendigt, for at faa det størst mulige Udbytte til Sandhedens Dplysning af de for Haanden værende Bevismidler, maa An-